

ville vi give paa Tro og Love uden nogen Bagtaanke om at tage det tilbage, men vi ville ikke fastslaae det med en saadan tilsyneladende eller virkelig Fasthed, at det skulde kunne paastaaes at have større Varighed, end Loven har. Derfor have vi anset det for at være af Bigtighed at borttage Ordene „fast Tilskud“, og derimod omskrive hele Sætningen om Tilskudet, saaledes at dette Begreb om et fast Tilskud aldeles gik ud af Loven. Den anden Fordeel, vi ville opnaae ved Forslaget under Nr. 3, er følgende: Islands særlige Indtægter ere i Lovudkastets § 1 bestemte saaledes, at de foruden Statens Tilskud skulde være de hidtil i de aarlige Finantslove for Island opførte særlige Indtægter. Men nu er en Post, som skal tage sin Bestemmelse fra en heel Række af Love, nemlig den hele Række Finantslove, siden vi fik Grundloven, virkelig meget ubestemt fastsat, thi selv om — hvad jeg ikke veed — der ikke skulde være foregaaet nogen- somhelst Forandring i Antallet og Arterne af de islandske Indtægtsposter, vil Enhver, som vil gjøre sig det klart, hvilke de særlige Indtægter i Virkeligheden ere, være henvist til at gennemgaae disse tyve Finantslove eller hvormange det nu er, hvilket vil være overmaade uhenfigtsmæssigt. Men det forekommer os ogsaa af en anden Grund at være urigtigt at beholde denne Betegnelse, nemlig fordi den kan vække Forestillingen om, at vi paa Statskassens Vegne garanterede Island netop de Indtægter, som nu findes paa Finantsloven som Islands særlige Indtægter, hvilket selvfølgelig ikke er Meningen. Vi paatage os ikke nogen Garanti for disse Indtægter, men lade dem blot, saaledes som de for Diebliffet ere, overgaae til den særlige islandske Kasse. En Misforstaaelse i denne Retning vil man saaledes undgaae ved den Affattelse, som de Herrere ville finde under Forslaget Nr. 3. — Jeg gaaer derpaa over til det næste af de Forslag, der er stillet af 15 Medlemmer, nemlig det under Nr. 9, som er stillet til Lovudkastets § 2. De ærede Herrere vide, at § 2, som den foreligger, begynder saaledes: „Til Islands særlige Udgifter henregnes alle Udgifter, som medgaae til Anliggender, der vedrøre Islands særlige Forhold alene.“; derefter staaer der: „Herunder falde“;

deretter kommer under 9 forskjellige Numre en Angivelse af disse særlige Anliggender. Dette Udtryk „Herunder falde“ er kommet ind i Udcastet efter Forslag fra Udvalgets Fleertal ved anden Behandling og sat istedetfor det Udtryk, der oprindeligt stod: „navnlig“. Dette „navnlig“ er igjen sat istedetfor det af det islandske Althing foreslaaede Udtryk „f. Gr.“. De Herrere ville altsaa see, at man bestandig har samlet noget omkring for at faae en Fastsettelse af de særlige Anliggender, og at man bestandig hidtil har valgt Ord, der lode en vis Vidhed tilbage, og gennem denne Vidhed en vis Afgang til Misforstaaelse og Meningsforskjel. Vi have meent, at det vilde være rigtigt og af nogen Betydning at affatte Paragraphen saaledes, at man bortskærer enhver Meningsforskjel, saavidt muligt, og ikke aabner Afgangen til Misforstaaelser og Tvivl, og vi have troet at kunne gjøre det saameget lettere, som de Anliggender, der ere optagne under de forskjellige 9 Numre, i Virkeligheden ere saa udtømmende, som man kan forlange det, og saa udtømmende, at intet Medlem har kunnet anføre noget andet Anliggende, der skulde optages, alene med Undtagelse af den Tilføining, som vi have tilladt os at foreslaae under Nr. 10. Naar nu altsaa dette er Tilfældet, at vi ansee den eksempelvis Opregning i Virkeligheden for at være udtømmende, have vi fundet det rigtigt istedetfor at sige „Herunder falde“, at sige „Disse Anliggender ere“, hvoraf følger, at ethvert Anliggende, som ikke er opregnet her, ikke er særligt for Island. Der er endnu noget Andet, vi have tilsigtet ved Forslaget under Nr. 9. Det er forstaaet mellem alle Parter, mellem hvilke denne Sag har været under Forhandling, at de særlige islandske Anliggender skulde undergives en særlig islandsk Lovgivnings- og Bevillingsmyndighed. Men naar det er Tilfældet, finde vi, at det er nødvendigt, at der gives en Lovhjemmel, en Hjemmel i en Lov, vedtagen af Rigsdagen og stadfæstet af Kongen, for dette Forholds Tilblivelse. Dette er nødvendigt, ikke alene for Lovgivningsmagtens Vedkommende, men endnu mere for Bevillingsmagtens Vedkommende. Island har vel alt hidtil haft en særlig Lovgivningsmagt, idet Lovgivningsmagten i disse Anliggender